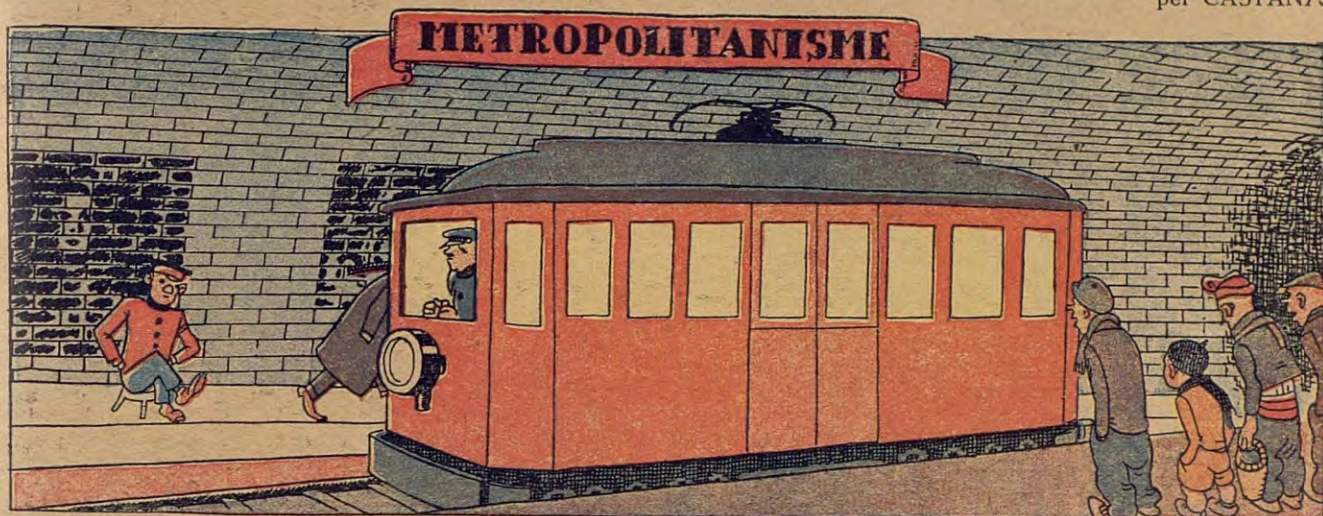

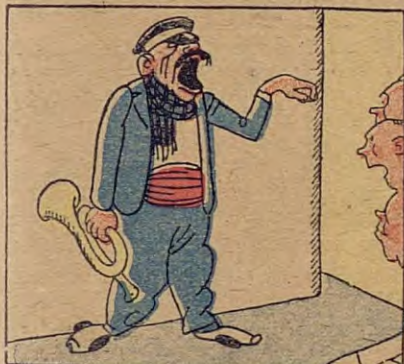
VIREOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

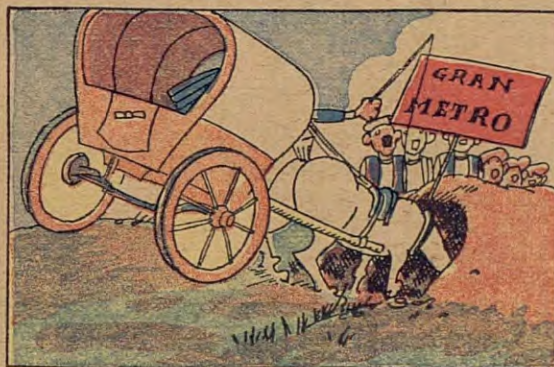
per CASTANYS

Els d'Eixugamol baixaren a Barcelona i lo primer que cuitaren a visitar va ésser el «metro». El poder anar d'una banda a l'altre per sota terra sense entrebancar-se amb cap obstacle, els va deixar — com vulgarment es diu — amb un pam de nas. Tot seguit se'ls suggerí l'idea que aquell invent a Eixugamoll seria rebut amb tots els honors.

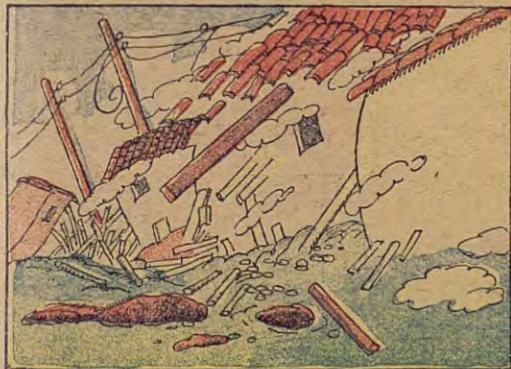
El nunci d'Eixugamoll féu tot seguit la crida: — Es fa saber que demà s'inagurarà el servei de tartanas subterrànies, etc...

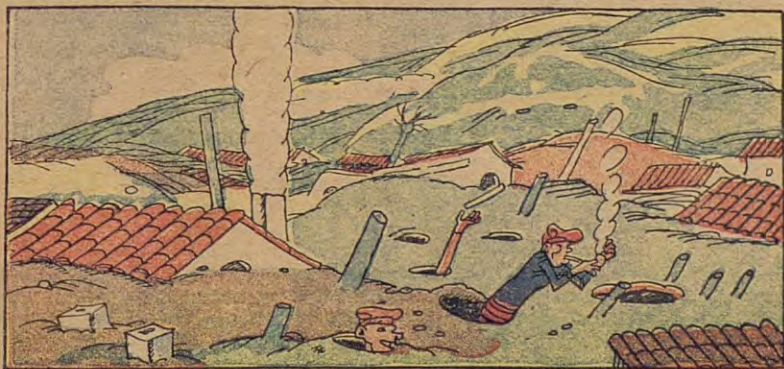
El poble, davant d'aquell invent tan pràctic, es va engrescar i va avorrir el paisatge.

D'ençà d'aquell dia, cada pagès tenia el seu pas subterrani per anar al camp o a la vinya.

Però tant varen furgar, que Eixugamoll va quedar sense fonaments, muntat en l'aire com una joia, i un dia la terra es va commoure i tot el poble es va ensorrar.

Allò que cinquanta anys enrera hauria constituït una catàstrofe, va ésser la felicitat d'Eixugamoll, els habitants del qual pogueren enorgullir-se d'ésser els més metropolitanos del mapa.

El suïcidi salvador

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

No era una persona, era una ombra. Anava d'ací d'allà com una fulla morta que el vent mou capriciosament. No tenia esma ni voluntat. Acabava les forces i aviat les cames se li aclofarien negant-se a aguantar més temps una còrpora tan mesquina que no els pagava llur soldada d'energies.

En tants anys com feia que es dedicava a l'ofici de mendicant, no havia mai vist una crisi tan forta. Estava completament arruïnat! Ja no recordava quina havia estat la darrera almoïna recollida ni el darrer rosegó degustat. El seu cervell enfeblit refusava ja el més petit treball; no pensava res, no es queixava, no sabia on anava i, de tant en tant, la closca se li buidava, — sort que retornava a la noció de la vida just per no caure i tenia temps de retrobar el seu centre de gravetat que anava esdevenint d'una inconsistència inquietant.

Ara seia en un banc al mig d'un passeig de ciutat industrial, descuidada i deserta. Les mans a les butxaques foradades de les calces i l'esquena que li pujava més que no pas el cap entafurat dintre les restes d'una gorra. Si passava un vianant ni forces tenia per estendre la mà. L'única percepció de l'existència que sentia, eren unes estiragassades del ventrell que, com més anava, més freqüents i més fortes eren. Ara sentí com si l'estómac li volgués arribar fins a la gargamella i la punyida el féu aixecar. La boca se li obri en un badall formidable com si volgués donar mossada al cel, i reprengué la caminada.

Es deixava dur per la pendent d'un carrer molt inclinat, quan una sentor li barrà el pas. Restà palplantat i les narius se li dilataren prodigiosament. Aquella flaira suculent denunciava el paradís d'una cuïna. En una recolzada que feia el carrer, al fons d'una reixeta baixa ran de vorera, estava situat el laboratori d'un restaurant, i el mendicant fracassat s'hi aclofà amb la testa embadalida.

Però el féu sortir aviat de l'èxtasi la veu gruixuda d'un guàrdia el qual, agafat-lo pel coll de l'americana, l'aixecà sense esforç, i un cop el tingué aguantant-se dret, li manà autoritari signant-li l'infinit amb un dit enèrgic:

— Lluny d'ací! Circuleu, circuleu! No heu vist aquest rètol?

Encara que hagués tingut esma de llegir, no hauria pogut fer-ho, car els seus pares l'havien dedicat a continuador del comerç llur, per al qual no serveix de res saber de lletra. (Aquesta vegada més li va valer ésser analfabet, car el rètol deïa: «No es poden dipositar escombraries en aquest indret»).

I va eixir als suburbis de la ciutat, on començava una ruta coixinada de pols, i l'emprengué decidit a no anar enlloc. A les poques passes es trobà al mig d'un pont alt. La barana el convidava a recolzar-se i passà llarga estona en estat contemplatiu.

El panorama era molt complet. Al fons un bell fris retallat de muntanyes grisades per la llum de la tarda; més ençà terraplens per damunt dels quals lliscava lentament un tren de juguina. Més a prop una llenca de raval amb una vella església terrosa, fàbriques i marges vermells. Més cap a sota el pont les runes d'un castell, un safareig i horts multicolors i, ficant-se cap a sota les arcades, una barriada humil d'estades ronegues i mal plaçades.

Sota mateix de l'esmoiteït contemplador una dona sapada pujava un càntir ple, uns vailets s'empataven xisclant i un gos lladrava fent ressonar la placidesa d'aquell poblet vist

de cara a les teules molsoses i esmicolades amb goles de xemeneies emergint fumoses.

Avui, per primera vegada, l'infeliç potser sentia el desig d'una llar recollida, car s'abocava com al·lucinat sobre el

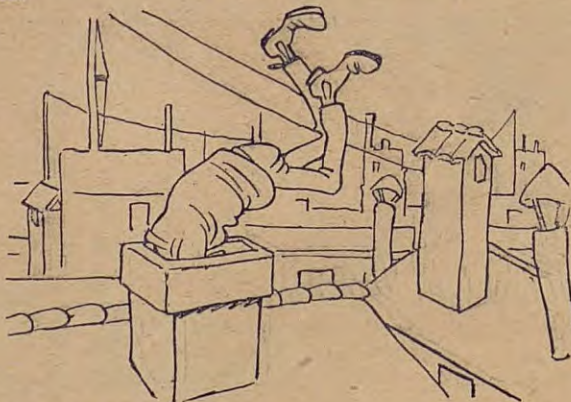
panorama .. Però, cal'era un pensament malaltís que el tenia dominat; al vèrtigen de misèria s'hi afegia el del buit, i pel seu pobre magí passava, traidora, la idea del suïcidi; anorrear-se, acabar d'una vegada aquella mort lenta, plegar la botiga «per defunció»...

Ja estava dit: El malaurat pujà de peus damunt la barana i com que no passava ningú, pogué cabussar-se sense des- torbs.

El seu cos esprimitxat tallà l'aire com una sageta, però no s'esclafà damunt una teulada, sinó que anà a parar just al recte d'una xemeneia que l'engolí en un tancar i obrir d'ulls.

Per instantani que fos aquest moment, l'aspirant a suïcida el visqué amb tots els detalls; sentí que es ficava dintre un forat com un sabre en una veïna folrada de sutge llisquent. La primera sensació fou d'ofegament. A mig camí una flaire simpàtica l'amanyagà. A mida que avençava, la flaire era més penetrant i agradable i, finalment, en examplar-se el conducte, queia, en un espai breu, amb tabanada, ferrogots rodolant, escaldament, fumera i una boira de cendra que li omplí els ulls...

Quan els pogué obrir, es trobà assegut sota el faldar d'una llar de foc i tot empastifat. L'ambient tebi era saturat d'un perfum de mongetes bullides. L'intrús se sentia ressucitar, no revenia de la seva sorpresa i es creia juguina de la seva imaginació anèmica. Cuita, però, desempellegar-se de preocupacions i els ulls cercaren; al seu costat mateix, d'una olla revinguda pujaven columnes salomòniques d'una fume-rola delicada i dolça, i dintre el recipient una gran munició de mongetes filaires feien el darrers punts de la dansa de l'ebullició.

Sense fer compliments ni esperar que les dansarines repossessin, l'hoste caigut del cel les atacà, meravellat que cercant la mort hagués trobat la vida.

P. P. UBACH

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BECQUER

(Continuació)

Text d'en CLOVIS EIMERIC

prengueu les mesures convenients a evitar la glànola.

Les dones, esverades, preguntaren a en Pius què tenien que fer per a lliurar-se de l'afrosa malaltia.

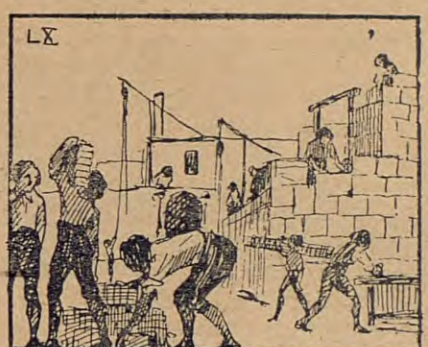
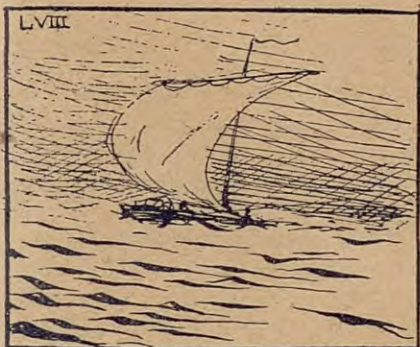
— Es fàcil: — va respondre en Pius; — en caure la tarda, reuniu-vos, dones i infants, a lo porta de cada casa, ben armats de vares de

freixe. Quan veieu venir e's fantasmes nus i pelats, pegueu-los-hi fins que fugin. No en deixeu entrar ni un de sol a casa vostra, diguin lo que diguin, jurin el que jurin, facin la veu que facin.

Els bandolers arribaren a la nit prop de ses cases i trucaren. Però les dones i els infants, creient que eren els fantasmes anunciats, els

reberen a bastonades i els peguissaren tant de cor, que varen caure a terra tots mig fets mal be. Els que no es varen esvanir, tenien membres fracturats.

Per fi les dones varen reconèixer l'erro i entre llàgrimes explicaren el que havia passat. Els bandolers prou varen conèixer en tot ço ocorregut, la mà d'en Pius. Més què podien fer, si cap es podia veldre?

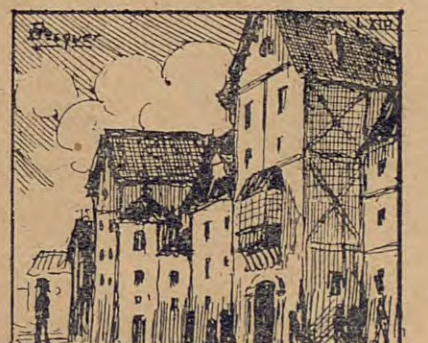
En Pius havia passat la nit amagat a la vora del poble i havia oit els crits, els planys, dels bandolers apallçats. Aleshores havia corregut a la barca, estès la vela i marxat fent via cap a la terra de sa enamorada.

Quan hagueren trobat la baraca de Raigdesol, cercaren a la mare i en trobar-la, en Pius s'a enollà davant d'ella, li demanà perdó i li oferí to s els tresors que portava en la barca.

La mare de la noia, veient la riquesa el perdonà i més quan Raigdesol estava ben enamorada d'En Pius i s'si volia casar de tot cor.

Varen fer còstruir una casa, llogaren mo'ts criats que servissin a la muller i la sogra i visquer n un quant temps feliços. Dissortadament Raigdesol, morí d'unes febres i en Pius, altra volta so', desitjà córrer més món.

Va dir-li a la sogra que volia veure als seus pares que feia anys que no havia vist, i encara que la vella hi volia anar també, ell va opo-

sar-s'hi assegurant que tenia masses nafres per a fer un viatge tan llarg.

Tampoc va voler criats, perquè ell volia anar per les seves, sense espies de res. Arreplegà l'or necessari i sortí.

En efecte, després de molt caminar, arribà a la terra dels seus pares. Allí estaven plens de vida en Jaume i la Tecleta.

— On t'havies ficat, que hem passat tan temps sense veure't?

— Treballava per a guanyar-me la vida — va dir en Pius — ja que vosaltres no voleu sortir de pagesos.

— Fill, fes el que el cor et dicti. Nosaltres ja guanyem per viure. Mes si tu vols treballar pel teu compte, fes, fes!

— Va passar uns quants dies amb els seus pares i per fi, va posar-se en marxa.

Arribà a una gran ciutat, de molts veïns. Anà a visitar el palau reial; examinà les habitacions dels alts dignataris i de's cortisans més poderosos. Observà una casa de grans dimensions, de sostre enlairat, en la qual hi havia acumulades esplèndides riqueses; hi

(Continuarà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

— No parreu d'això ara, us ho prego — li respongué la princesa desviant els trets.

— Es per dir-vos — replicà el pretendent — que per tal d'aconseguir el vostre afecte estic prest a alliberar-vos de la presència d'aquest monstre, sigui com sigui.

Bellamor ja es va sentir, per aqueixes paraules, més interessada en l'afer, i li preguntà:

— I això, com podríeu fer-ho?... No crideu que no us pugui oir.

— Llevant-li la vida, si cal — respongué Gaudinià.

— Oh, no! Això sí que no! — féu horroritzada Bellamor.

Gaudinià va veure que havia apretat massa, i reculant en els seus ardors bèl·lics, li va dir:

— Aleshores, fent per manera que el vostre pare, que ara sembla emparar-lo, el faci llençar de palau ell mateix.

— Però com ho podríeu fer això?

— Deixeu-ho per mí. Abans, però, digueu-me: Quina serà la paga que em donareu per aquest servei?

Mes la princesa, que estava alerta per a no deixar-se sorprendre per cap compromís, va dir:

— Poc galant és qui abans del servei ja parla de la paga.

— Una esperança només, i abans de pondre's el sol el monstre serà llençat del palau.

— Quan el servei serà fet serà l'hora de parlar-ne — digué Bellamor per tota resposta.

— Doncs fins que el servei sigui fet — afegí Gaudinià, acceptant aquella mica d'esperança.

D'aquesta sombra de tracte fet amb Gaudinià la princesa se'n sentí tota apesurada: — Verge santa; valgueu-me — va dir; i recollint-se en son seient esclatà en un plor, amagant el rostre entre sos braços.

Gaudinià va fer com qui es retirava, respectant el dolor de la princesa, i quan estigué segur de no ésser vist, es féu enrera, i acostant-se vers el príncep es va assegurar de que dormia; adreçà després un esguard vers Bellamor i es digué:

— Dorm! No podia trobar millor avinentesa.

I a pas de lladre s'acostà a la princesa, i després de mirar a totes bandes, li estirà la pinteta d'or dels cabells prenent cura de que no se'n adonés.

— Ja és meua! — exclamà. — I tornant vora el príncep i posant-li dins la vesta, afegí:

— Ara que ell la guardi, que bé prou li farem tornar. I si pot explicar com és que la té aquí, ja tindrà prou feina.

— I se'n va anar deixant fer als aconeximents.

Poc temps van restar sols els dos desgraciats; el preceptor, pel qual les obligacions del seu càrrec les estimava com a cosa sagrada, s'acostava pel jardí, llegint el seu famós llibre de l'Eneida:

— «Com quan l'au que ministra el llamp a Júpiter
amb ampla corba se'n munta una llebra
o qualche cigne candorós de ploma...»

I així que s'adonà de Bellamor va suspendre la lectura, i digué:

— Ah, la meua bona deixeblla adormida. Cigne candorós que l'au voldria emportar-se... Pobre princesa que a la primera volada del seu cor candorós ja ha davallat aixelada d'ales... Però no hem d'oblidar que som el preceptor i que l'hora de la lliçó s'atansa. Hauré de despertar-la... Altesa...

Bellamor va despertar fent un xiscle d'esglai; i en veure al preceptor li prengué tota esporuguida les mans, i li digué:

— Oh, el meu bon preceptor!

— Ma bona princesa — li respongué aquest. — Esteu encara tota agitada!

— Quin turment dins el meu cor, si ho sabíeu! Per què m'heu deixat tota sola ara que tan menester tinc de vós? — afegí Bellamor.

— No era amb vós, però per vós maldava. Aprofitant que el rei foraster ha baixat al jardí, he tingut l'honor de parlar amb el rei, fent-li remarcar, tan hàbilment com he sapigut, la diferència d'edats entre vós i aquest pretendent vostre.

— Sí; però el que més turment em dona ara, és la presència d'aquest monstre. Mireu-lo. No vol allunyar-se d'aqu sense que abans jo l'hagi abraçat i besat.

— Això li haveu promès, malaurada? — li preguntà el preceptor.

— Per a recobrar la pinteta tot ho hauria promès, desgraciada de mí!

— No us desconsolau així, princesa.

— Es que temo que el meu cor i la meua raó es trasbalsin de tant de sofrir.

— Confieu en Déu, que sempre ajuda als qui en ell confien,

— Vostre consell m'ha mancat; i ara el cor em diu que he fet mal fet en confiar-me a qui m'he confiat. El rei Gaudinià, aprofitant-se de la meua angoixa, m'ha ofert allunyar de palau a aquest malaurat, i ja estic sentint que si ho aconseguix em trobaré embolcallada en la terenyina que aquest home està teixint al meu entorn per a fer-me accedir als seus propòsits.

— Força decantat que ja hi té al senyor rei vostre pare — digué el preceptor, interrompent.

— El meu cor no podrà amb tanta angoixa... — continuà dient la princesa. — Escolteu: I si francament, lleialment, li confessés al meu pare el que passa dintre meu; si li confessés el secret del meu cor, i li digués que ja no és solament la paraula, sinó el cor i tot que tinc donat al príncep blanc? Potser ell, que tan rigorós és en el compliment de la paraula donada, no m'obligarà a ésser perjura.

— Això que dieu — respongué el preceptor — seria de molt bon dir si el príncep blanc hagués tornat a reclamar-vos la paraula; mes ara...

— Així no hi ha esperança per a mí! — exclamà Bellamor, i en un gest de desesperació es posà les mans al cap per a oprimir-se'l. Llavors s'adonà de que li mancava la pinteta. Palpà tota nerviosa; ficà els dits per entre sos sedosos cabells, sa cara es tornà tota vermella, després pàl·lidà com un paper, i va dir:

— Déu meu! Però això és possible?

— Què us passa? — preguntà el preceptor tot esverat.

— La pinta, la ditrosa pinta d'or, altra vegada!

— L'haveu perduda?

— Quin mal encantament li han llençat al damunt a n'aquesta pinta d'or que és causa de totes les meves desgràcies!

La princesa i el preceptor es posaren a cercar-la a l'entorn del banc a on havia estat asseguda la princesa des de que va sortir del menjador; però la pinteta no es trobava enlloc.

— I no és enlloc — deia la princesa. — Però això no pot

ésser! Estic segura que la portava en els cabells quan he baixat al jardí...

— Mai no he cregut en art de bruixeria — afegí el preceptor — però acabaré per creure que aquesta pinta d'or porta encís. Per ella us coneguèreu amb el príncep blanc: us caigué en el camí als peus del seu cavall; us ha caigut al pou en anar a collir les flors del baladre, i ara la perdeu, quan tan de dol i angoixa us costa haver-la recobrada.

— Perduda? — digué Bellamor, sense saber-se'n avenir. — Però com pot ésser perduda! D'aquí no m'he mogut, doncs per aquí hauria de trobar-la si m'hagués caigut.

— Què penseu llavors?

— Què sé jo, pobra de mí! La malaurança em persegueix i sento que acabaré essent la seva presonera.

— Ningú, sinó Déu, pot veure en l'avenir — digué sentenciosament el preceptor. — Mes, calleu. El rei arriba; no sentiú? Eixugueu els vostres ulls, i feu com si estiguéssiu donant la lliçó.

Efectivament, el rei, impacient per saber com havia acabat l'escena començada al menjador, s'acostava cap a la princesa, mentre el preceptor obria el seu llibre i preguntava a Bellamor:

— On érem?

— No puc! Ja no puc fingir més! — digué la princesa fent cas omís del preceptor. — Que ho sàpiga tot el meu pare i que sigui el que Déu vulgui!

En aquell moment entrà el rei a la placeta que el banc a on seia la princesa formava amb uns arbres veïns. Gaudinià l'acompanyava i Faneló els seguia d'algunes passes.

— Pare! — digué la princesa, decidida. — Altre cop he perdut la pinteta d'or, i el cor em diu que és voler misteriós que així ho disposa per la meva malaurança!

— Pobra filla! — féu el rei, aconsolant-la. — Però, com l'has pogut perdre? La duies tot dinant i has baixat al jardí portant-la, poc ha de costar el trobar-la. — I dirigint-se a Faneló, li va dir: — Cerca-la fins que la trobis.

— I si no la trobo, fins quan voleu que la cerqui? — va dir en Faneló, continuant la restallera de ses beneiteries.

— Fes el que et manen — digué el preceptor, intervenint-hi.

Gaudinià estava tot nerviós; i tement que en Faneló allargués massa l'escena, va interrompre el diàleg fent-se tot l'interessat i dient

— No podeu creure com el meu cor se sent del desconsol de la princesa, i és ben segur que si en lloc de pensar que l'haveu perduda, sospitéssiu d'algú que us l'hagués robada, amb quin goig li passaria el cor de part a part amb la meva espasa, per a fer pagar cares al miserable les llàgrimes que us ha fet vessar.

— Perdoneu... — digué en Faneló, trencant les oracions de Gaudinià.

— L'has trobada? — preguntà el rei, distraient la seva atenció per les paraules d'en Faneló.

— No; però és que ara no em recordo el que estic buscant.

— Bah! — féu el rei, tot desilusionat i amb recança per la por de que Gaudinià allargués el seu discurs bel·licós.

El preceptor cuidà de dir a en Faneló que era la pinteta d'or lo que se li demana; i aquest es féu un nus al mocador per a no oblidar-ho més.

Gaudinià tornà a prendre la paraula:

— No plòreu, princesa, que o jo haig de poder poc o la pinteta tornarà en vostres mans!

— Si no és per aquí, on podeu trobar-la? — va dir aquesta sense donar fe a les paraules del pretendent.

— Sospiteu d'algú, tal volta? — li preguntà el rei. — Jo no crec que dins del palau hi hagi ningú capaç d'una infidelitat així.

— Tampoc ho crec jo; mes vós no penseu en el monstre — insinuà el to: aster. — Mireu-lo! No el veieu allí ajegut fent-se adormit.

Però el rei va dir amb aire de dubte:

— I voleu dir que aquest desgraciat...

— Aviat ho sabrem — va dir Gaudinià. — I anant vers el príncep li cridà:

— Aixeca't d'aquí, miserable!

I agafant-lo pel braç el portà davant del rei estirant-lo barroerament.

— Què voleu de mí? — preguntà el príncep, tot astorat.

I Gaudinià, erigint-se més que en jutge, en fiscal, li digué:

(Continuará)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 717 — MARIA COMADRAN

Passo aquest temps sense viure,
mon fervor no ha pas minvat,
i anhela mon cor escriure
a la terra, un cant alat.

N.º 718 — MONTSERRAT SERRA

Vo'dria ser bombonera
per menjar sempre bombons;
avui de cà'n Llibre i Serra
i demà d'un altre forn.

N.º 719 — JAUME CUNILLERA

M'agrada molt treballar
fent l'ofici de manya
que's sabut que es un ofici
que s'hi fa molt exercici.

N.º 720 — FELIU BORRAS

Futbol! Mon joc preferit
joc averrit pels meus pares
que m'e itenen prohibit
per ser esbotza-sabates.

N.º 721 — MARIA PRATS

Així que som a l'estiu
m'agrada prendre la fresca
sense moure massa gresca,
en un poblet ben joliu.

N.º 722 — MARIA AMDREU

M'agradaria que a casa
hi tinguéssim ascensor
perquè jo pujant l'escala
em canso i tinc calor.

N.º 723 — JAUME TARRAGO

L'esport que a mi m'agrada
i que tinc més afició
és l'esport de natació
que prova i fa agafar gana.

N.º 724 — ANTONIA FORCAT

M'agrada la xocolata
amb melindros i matons;
també m'agraden les nates
de les que no fan soroll.

N.º 725 — DIGNITAT SAMPFRE

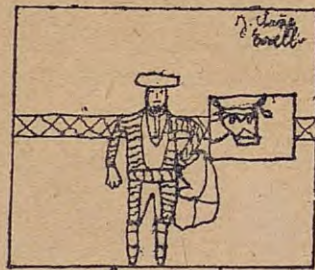
Lo que prefereixo fer
tots els dies pel matí
és jugar un bon ratet
amb el meu volgut mixet.

N.º 726 — IGNASI PLA

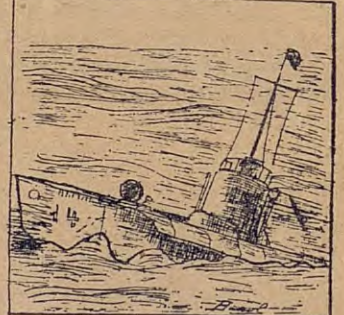
M'agraden les excursions
i surto de bon matí
i del gust vaig a fruitir
de respirar aires bons.

N.º 727 — JOSEP SANÉ

A mi em plau ésser torero
per poder-me divertir
a la gran plaça de toros
que hi ha a Sant Martí.

N.º 728 — JOAQUIM BASSOLS

Lo que més m'agrada a mi
i és on em plau més estar
és a dins d'un submarí
i passejar-me pel mar.

N.º 729 — CARMETA TORRENTS

El que a mi m'agrada més
és passejar en barqueta
sobretot si a més a més
no canvies la pesseta.

N.º 730 — JOSEP ORRIOLS

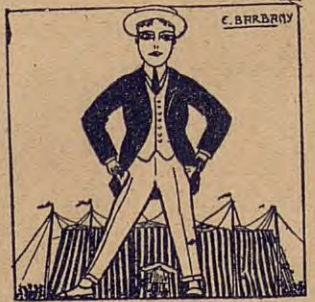
Per distreure'm una mica
M'agrada un xiquet pescar
ai devora d'una pica
que hi ha a l'hort de cà'n Xica.

N.º 731 — BENVINGUT VIDAL

M'agrada molt el cosir
i fer obres de caritat
per poder els pobres vestir
tal com Déu ens té manat.

N.º 732 — E. BARBANY

M'agrada tan el ballar
que sempre compro la toia,
però fillets, que surt car
l'aconterar a una noiall...

UN RETALLET DE CADA COSA

PER A FER CANVIAR LA COLOR DE UNA ROSA

Agafeu una rosa ordinària que estigui oberta enterament. Enceneu un xic de foc en un fogonet i tireu-hi una mica de sofre reduït a pols. Feu que la flor rebí el vapor i veureu com es torna de color blanc. Si la poseu tot seguit dins d'aigua amb un xic de vinagre tornarà a prendre la seva color natural.

TRENCA CLOSQUES

Aquest senyor està esperant a tres amics que són al costat seu i no els veu. Veiam si vosaltres els trobeu?

TALLAR UNA CINTA I UNIR-LA DE NOU AMB UNA BUFADA

(Joc de mans)

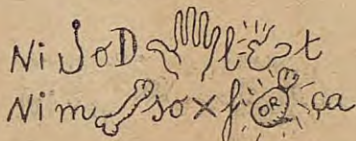
Agafeu una cinta i la mostreu estirada perquè tots vegin que és sencera, i dieu: «Senyors, mirin aquesta cinta i observin que és ben sencera. Doncs bé: Ara veuran com la tallo i la uneixo de nou amb una bufada». I després amb lleugeresa la poseu en la forma ací dibuixada sostenint-la amb dos dits de la mà esquerra per on hi ha la lletra A, tapant la volta que fa i

a l'ensems l'agafeu amb l'altra mà per on hi ha la lletra B i feu que només es vegin els dos caps de la cinta i lo demés ho deixeu que pengi. Després dieu a un dels companys que la talli pel mig que és on hi ha la lletra C, i després

treieu la mà dreta que és on hi ha la lletra B i cauran els dos caps, i després agafareu els dos caps de la mà de la lletra A i fareu un nus tenint en compte de no treure la mà esquerra fins que s'ha fet el nus. Després mostreu la cinta perquè vegin com està afegida. Després direu als voslres companys que aguantin cada u per una punta i tivant. Després tapareu el nus amb la mà esquerra i amb l'altra com aquell que tira pólvors, i direu: «Per virtut dels pólvors de la tia Celestina ordeno i mando que es tornin a unir». I després anireu arrossegant la mà esquerra i us anireu emportant el nus i després us amagueu el nus a la butxaca i tothom veurà com la cinta és ben sencera sense tenir cap afegit.

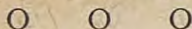
JEROGLÍFIC

TREURE DEL MIG UN OBJECTE SENSE TOCAR-LO

(Joc de mans)

Col·loqueu sobre una taula tres monedes, per exemple, en aquesta forma:

Proposeu a una persona que tregui la del mig sense tocar-la.

Quan ja s'ha rendit perquè no sap com fer-ho, agafeu amb la més gran naturalitat la primera moneda i la col·loqueu al darrera de la tercera. Com a conseqüència d'això, la segona moneda ja no està al mig.

En Llucia Pinetell, hàbil i audaç, era mestre en l'art del pispar al vol. Aprofitant un petit succés ocorregut en la v. pública, cercà un elegant i li sostreu ràpidament el rellotge amb cadena d'or i apreta a córrer amb tota la rapidesa de les seves cames. — Agafeu-lo! Lladres! cridà la seva víctima a tot pulmó. Aquest crits són oïts per dos municipals que es llençen en persecució del malfactor. En Llucia Pinetell que els hi porta un xic d'aventatge, tomba ràpi-

— Escolteu, jove, li fa un dels municipals, no haurieu pas vist passar corrent un mossega que perseguim? — Sí, respon el fals carbo-ner, mireu, ha passat corrent avall i ha tombat cap a mà esquerra. Després de remercier-lo els municipals, tornen a posar-se a córrer en

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

EL JURAMENT DELS ESCOLARS AMERICANS

En reprendre les classes els escolars dels Estats Units fan amb solemnitat aquest jurament:

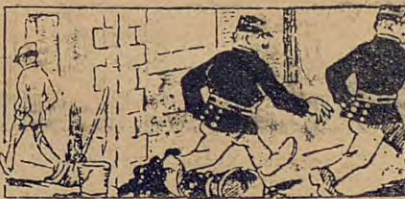
— «Jo juro: De no destruir ni els arbres ni les flors; de respectar els drets d'altri a fi de què es respectin els meus; d'emplear sempre un llenguatge correcte; de no escupir ni en els tramvies, ni en la classe, ni en el carrer; de no tirar papers per terra en els carrers ni en els jardins públics.»

L'exemple dels escolar americans podria ésser profitós als escolar de tot el món.

Solucions del núm. pasat: Lletres escampades, Palautordera. Jeroglífic: Hisenda de molts, se la mengen els caragols.

dament una cantonada i veu davant d'una porta dues galledes i una pala al costat d'un munt de carbó. Estic salvat! exclama amb satisfacció. En menys temps que per contar-ho, s'empastifa la cara i las mans amb pols de carbó i després, agafant la pala i cordant-se el gerç, va omplint les dues ga ledes amb el carbó del pilot mentre veu venir als dos municipals seguits per l'elegant que havia sigut robat.

la direcció indicada i en Llucia Pinetell en veure'ls desaparèixer, s'entorna per l'altre cantó tot remugant: No cal pas que corri gaire. Tinc temps a bastament. Si aquell senyor elegant veu altra vegada el seu rellotge, certament que serà en somni.

L'eixerit i valent sastret. - III

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

Després d'haver-ho rumiat molt, el rei cregué fàcil desprendre's del sastret. Li féu una oferta que, en calitat d'heroi, no podia deixar d'acceptar. En un lloc del país hi havia dos gegants que feien malvestats. Si conseguia venç-les i matar-los, el rei li donaria la seva filla per muller, amb la meitat del regne per dot. Per ajudar-lo si convenia, posà cent cavallers a la seva disposició.

Digué el sastret que estava disposat a anar-los a vèncer, pensant en la princesa que era bona i molt maca. Es posà en camí, seguit dels cent cavallers, però en entrar al bosc els digué que esperessin, que ell entraria tot sol. Així ho féu, i al cap d'una estona, veié els dos monstres. Dormien sota d'un tronc i roncaven amb tanta força que doblegaven els arbres amb el soroll.

El sastret s'omplí les mans de rocs i pujant a un arbre es situà en una branca que venia precisament damunt dels dos dorments i llençà uns quants rocs al pit d'un dels gegants. Aquest és despertà i creient que era l'altre li donà una forta patacada, tot dient: — Per què m'has pegat? — Estàs somniant — digué el company. — Jo no t'he tocat. Al cap d'una estona va tirar-ne un altre al segon gegant.

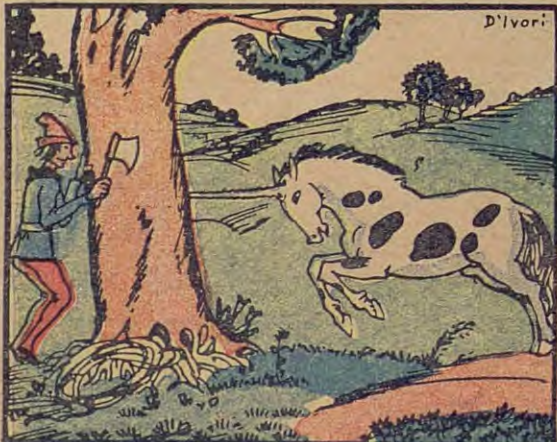
Aquest es despertà enfadat i discutiren igualment, però acabaren per adormir-se. El sastret va continuar la brometa i tirà amb tota la força el roc més gros al pit del primer gegant. — Això ja és massa! — I aixecant-se furios, va llençar-se damunt de l'altre, que va contestar-li amb rabia. S'entaulà una lluita forta i descomunal, arrencaren arbres sencers per servir-se'n d'armes i...

no s'acabà fins que'ls dos quedaren morts. El sastret va baixar lleuger i traient-se l'espasa que duia, la clavà dos cops al pit dels gegants i anant-se a reunir amb l'escorta, digué: — Ja estic llest. Els he donat el cop de gràcia després de lluitar amb ells. Però de què serveixen dos gegants per un home que n'ha matat set d'un sol bolet? — No t'han feït? — li preguntaren. — No, no han pogut...

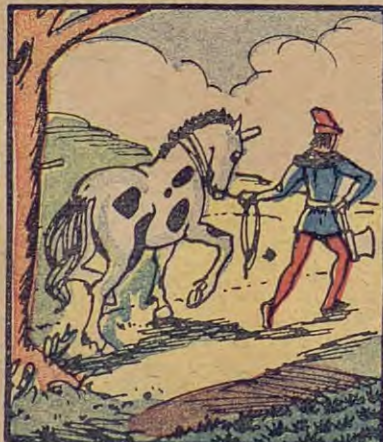

tocar-me una punta del cabell. — Els soldats no volien creure-ho, però en entrar al bosc i veure l'estrall i els dos gegants morts, el consideraren un heroi. El sastret reclamà la recompensa al rei, el qual, penedit de lo promès cercà altre medi de lliurar-se d'ell. — Has d'empendre altra aventura. Hi ha un unicorni al bosc que fa molts estralls. Es precis que t'apoderis d'ell.

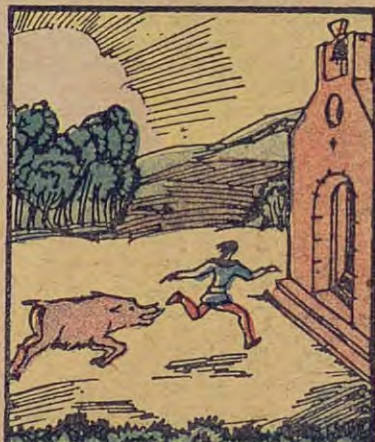

D'ivori

— Un unicorni? Encara em fa menys impressió que dos gegants! Set d'un sol bolet és la meua divissa. — Prengué una corda, una destal i entrà al bosc dient que l'esperessin a fora. No trigà en veure el terrible animal. Permanesque immòbil fins que el tingué a prop i llavors s'escorregué al darrera d'un gran arbre. L'unicorni, que s'havia llençat amb fúria contra ell, quedà fortament clavat al tronc. El sastret, sortí darrera l'arbre...

i amb la destal li tallà la banya, després de lligar-lo ben bé pel coll amb la corda, i el portà davant del rei. Aquest encara no es volia deixar convèncer i li imposà la tercera condició: — Tens d'apoderar-te d'un senglar que fa molts estralls per la contrada. — Els caçadors del rei tenien ordre d'ajudar-lo.

Entrà sol en el bosc, fent el fatxenda. El senglar, en veure'l, l'empaità furiosament treient escuma i ensenyant dos formidables ullals. El llest sastret va veure una ermita i hi entrà, tornant-ne a sortir per la finestra, i el senglar provant de saltar i no podent, va quedar tancat a dins.